

Garans Solveg

Trešnjino
drvo cveta
i noću

Prevela s francuskog
Nela Matić

 Laguna

Naslov originala

Grance Solveg

LES CERISIERS FLEURISSENT AUSSI LA NUIT

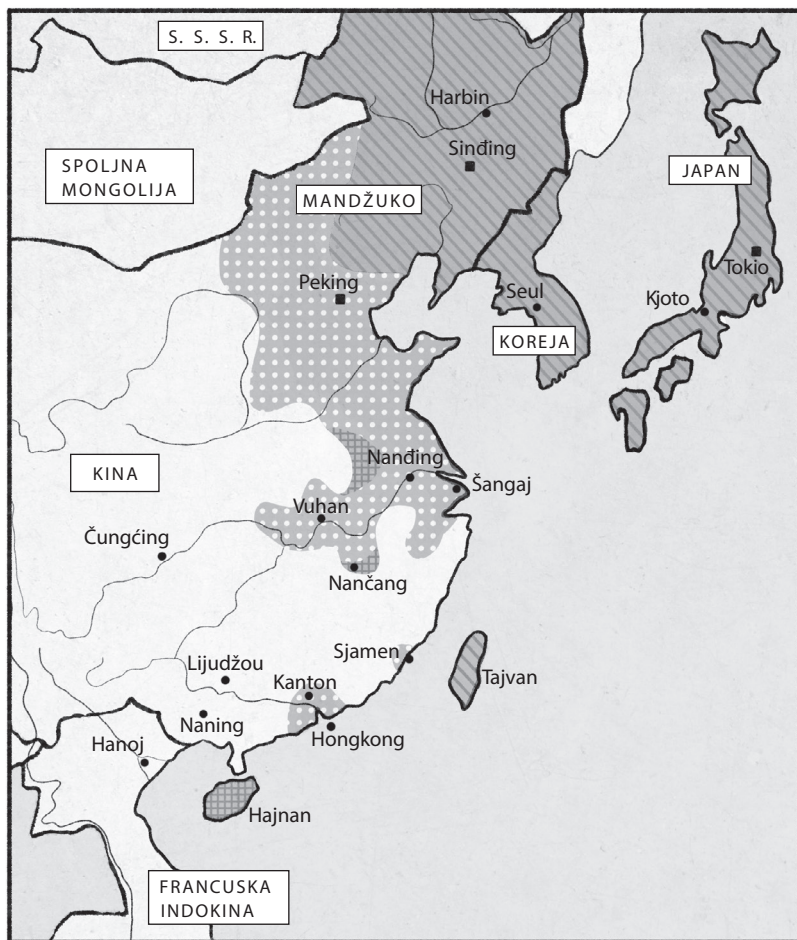
Copyright © 2025, Charleston, une marque des Éditions
Leduc 76, boulevard Pasteur, 75015 Paris – France

Translation copyright © 2026 za srpsko izdanje, LAGUNA

*Sećajući se prošlosti,
sprečavamo je da se ponovi.*

Meri Lin Brakt,
Bela hrizantema

Japanско osvajaње Azije u prvoj polovini XX veka

Japan i teritorije pod japanskom upravom
1934. godine

Oblasti pod kontrolom japanske vojske
u jesen 1938. godine

Oblasti pod kontrolom japanske vojske
početkom 1944. godine

Prolog

Mandžurija, 13. decembar 1944. godine

SEĆANJE NA ONO što se upravo dogodilo mora da ostane nepristupačno njenom umu.

Zaptiveno kao ispod ledenog pokrivača koji zimi okuje reku Sungari.

Mora da ostane ravnodušna prema uvredama vojnika koje joj i dalje odzvanjaju u ušima. Ne sme da misli na one koje voli, od kojih su je ovi japanski đavoli nasilno rastavili.

Devojka usmerava pažnju na kamion u koji su ih ugurali, nju i njene sapatnike u nesreći. Napustili su Harbin pre više od sat vremena. Na kakvo li ih sumorno odredište odvoze?

U vozilu vlada mrkli mrak. Drugima jedva razaznaje lica – ipak, dovoljno vidi da primećuje da se niko ne usuđuje ni da mrdne, čak ni u pokušaju da se zagreje na hladnoći koja se svakog trenutka uvlači sve dublje u kosti. Mukla je tišina, samo je povremeno preseca nakašljavanje vojnika zaduženih za nadzor. Neka beba tiho plače u majčinom naručju, kao da je već naučila da bi i najtišim jecajem mogla da izazove nepojmljivo surovu odmazdu, i ona se iskreno sažali na to bićence.

Kamion iznenada uspori i zaustavi se. Grleni glasovi urlajući izdaju naređenja na japanskom. Devojka nasluti da su na punktu za proveru. Kamion nastavlja i vozi još nekoliko minuta pre nego što se ponovo zaustavi, ovog puta trajno.

Zadnja vrata se otvaraju uz glasan zveket gvožđurije dok bleštava svetlost preseca polumrak. Žuljevite šake grabe zarobljenike i izguruju ih iz kamiona.

Devojka zatrepće, zatečena.

Prizor koji joj se pruža pred očima nije ni nalik bilo čemu što je ikada videla, što je ikada mogla da zamisli.

Dvorište opasano visokim zidinama.

Noć je još odavno pala, međutim, sve je belo.

Belo poput tla presvučenog stvrdnutim snegom od pahulja koje natprirodno svetlucaju.

Belo poput gustog dima koji se izdiže iza zidina i izvija u vazduh.

Belo poput reflektora koji surovo izlažu pogledu ljude koje Japanci udarcima bičem gone kao stoku prema središtu dvorišta.

Kamion koji ju je dovde dovezao samo je jedan od mnogih, sudeći prema broju preplašenih muškaraca, žena i dece, smrznutih u odeći previše oskudnoj za ove sibirске temperature. Razabira pokoju reč na kineskom i korejskom i ponešto na ruskom, čuje prestravljeni šapat koji će vojnici uskoro saseći prebijanjem.

Presamiti se od napada kašlja. Dim... Nikada nije udahnula dim nalik ovome ovde. Gusta isparenja od kojih je peku oči zaudaraju, probadaju je u grlu i truju joj pluća. Uspe da dođe do daha, protrlja oči koje su joj se zacrvenele.

Na nekoliko koraka od nje drhti dečaćić. Nosi pletene sandale i bušnu jaknu. Prestravljenim pogledom pretražuje dvorište, kao da nekoga traži – možda majku. Podseti je na njenog mlađeg brata te oseti kako joj se srce slama, što zbog njegove neizrecive patnje, što zbog sopstvene potpune nemoći.

Međutim, postoji jedna, jedna jedina stvar koju može da uradi.

Stoga, uprkos reskoj hladnoći, uprkos utisku da zaranja naga u ledeni okean, svlači debelu bundu sa sebe da bi umotala dete u nju.

Ali istog časa kada ono podigne preplašeno lišce prema njoj, jedan vojnik se ustremi na njih.

Strгнуvši bundu s deteta, odlučno je vrati na devojčina ramena i povede je u stranu, prema betonskoj građevini smeštenoj sa druge strane dvorišta.

U njegovom postupku nema ničega zaštitničkog, pomisli ona stresajući se. To je samo dokaz da joj je namenjen poseban i zastrašujući tretman.

Vojnik podrugljivo razvuče usne u osmeh:

„Dođi ovamo, princezo.“

Za njom se zatvore teška čelična vrata zgrade. I dok ulazi u zaslepljujuće belu prostoriju kojom vlada jak miris etra, nametne joj se jedna spoznaja.

Sve što je do ovog časa iskusila samo je blaga naznaka onoga što je čeka na ovom mestu.

JUNA

Kjoto, Japan, maj 1993. godine

DUGO SAM SANJARILA o ponovnom susretu sa sestrom. Zamišljala sam da će me nenadano pozvati ili najzad odgovoriti na moja pisma. Ili da ćemo se sresti na ulici, toplo će mi se osmehnuti i žurno ćemo ući u najbližu poslastičarnicu da se najedemo *jacuhašija*, naših omiljenih kolača sa blagim ukusom cimeta.

Kao nekada.

Zamišljala sam da su godine, tih gotovo trideset godina tišine, izbrisale moju krivicu.

Nikada nisam mislila da ćemo se ponovo sresti na hematološkom odeljenju Opšte bolnice u Kjotu, dok otvaram vrata ordinacije da prozovem prvog pacijenta tog dana.

„Gospođa Masao?“

Žena od četrdesetak godina prilazi, a pridržava je muškarac koji joj mora biti muž.

Iako je bleđa i ispijena i nosi platinastoplavu periku sa ružičastim pramenovima, odmah je prepoznam.

I srce prestane da mi kuca.

Muškarac me pozdravi dubokim naklonom i preteranom pristojnošću:

„Doktorka Takeši, čast mi je što vas upoznajem.“

Mehaničkim pokretom ruke ponudim bračnom paru da sedne na stolice naspram radnog stola.

Ništa u ženinom pogledu ne odaje utisak da me je prepoznala.

Sigurno sam se prevarila. Svim srcem se nadam da sam se prevarila.

Ali muškarac spušta medicinsku dokumentaciju na radni sto, pokretima prepunim uvažavanja kakve većina ljudi nehotice usvoji u prisustvu lekara.

„Gledali smo na televiziji dokumentarni film o vašem radu“, kaže stidljivo. „Kažu da ste najbolji stručnjak za transplantaciju koštane srži u Japanu, a moja žena je...“

Zastane. Oni koji se smenjuju u ovoj ordinaciji često tako reaguju. Pacijenti i njihovi bližnji teško se naviknu da izgovaraju naziv bolesti, kao da joj, imenujući je, daju pravo da bude deo njihovih života. Nakašlje se, a zatim promuća:

„Dakle, mislio sam da biste sigurno mogli da pomognete Ami.“

Ama. Taj nadimak od milošte udari me kao pesnicom u stomak. Tako sam i ja, nekada davno, zvala sestru.

Pokušavajući da obuzdam osećanja koja me preplavljuju, prelistavam stranice dokumentacije.

Amaterasu Takeši, venčano prezime Masao, rođena 10. avgusta 1945. godine u Harbinu u Mandžuriji.

Nema više mesta sumnji. Nova pacijentkinja jeste moja sestra.

„Amaterasu“, uspem da izgovorim.

Ona ne odgovori, udubljena u razgledanje zida iza mog radnog stola. Ne zaustavljajući se, okrzne pogledom portret našeg oca, doktora Hadžimea Takešija. Bogata zbirka dečjih crteža, koju dugujem najmlađim pacijentima, duže joj zadrži pažnju. Na jednom od njih letim neбом kao Astro Boj, ispružene pesnice i pobedonosnog izraza lica. Ama nakratko razvuče usne

u osmeh. Odsutnim pokretima šake igra se plavo-ružičastim pramenovima svoje perike. Pomislim da je odabrala periku savršeno usklađenu sa njenom ličnošću: nekonvencionalnu.

Ponovo se udubim u dokumentaciju. Leukemija je mojoj sestri otkrivena u martu. Krvna zrnca su joj već bila praktično uništena. Neodložno je podvrgnuta hemioterapiji u jednoj bolnici u Tokiju. Dobra je to bolnica, naravno, ali je ova u Kjotu i dalje najstručnija za lečenje leukemije. Ta prva hemioterapija nije imala nikakvog uticaja na njenu bolest, koja je nastavila zabrinjavajuće da napreduje.

Srce mi se još jače stegne: Amaterasu je do poslednjeg trenutka čekala da se konsultuje sa mnom.

Sudeći po nalazima krvi, danas je 90 posto njenih krvnih zrnaca zahvaćeno rakom.

„Amaterasu“, kažem blago. „Tebi je nužno presađivanje koštane srži. Pronaći ćemo ti donora.“

Njen muž me posmatra pun nade. Amaterasu kao da nije prisutna, i dalje je zagledana u dečje crteže na zidu. Primetim da joj bluzu krase narandžasta fleka, nesumnjivo od hrane. Rastuži me pomisao da možda ima malu decu. Ne usuđujem se da postavim to pitanje i nastavim:

„Šanse da se pronađe kompatibilan donor najveće su u najbližoj porodici.“

Gušim se od uzbuđenja dok se blago naginjem ka njoj:

„Amaterasu, bila bi mi velika čast da budem tvoj donor.“

Volela bih da moja sestra kaže nešto i da mi najzad uzvрати pogledom, ali ona ostaje nema, izgubljena u svojim mislima. Međutim, lice njenog muža ozari se osmehom. Ozbiljno klima glavom, kao da nije iznenađen. Amaterasu ga je, dakle, uputila u naše porodične veze.

Posmatram kako nežno steže Amaterasu za ruku. Izgleda da je iskreno voli. Zapitam se kako se završila veza moje sestre sa Kazuom i na tu pomisao u meni oživi takav stid da oborim glavu da bih prikrila rumenilo koje mi zahvata lice.

Pročistim grlo:

„Treba da znate da šanse da nam koštane srži budu kompatibilne iznose samo 25 odsto i pored toga što smo sestre.“

Gospodin Masao promuklim glasom kaže:

„A ako niste kompatibilne?“

Kako saopštiti nekom čoveku da ženi koju voli možda ne preostaje više od nekoliko nedelja života? Da su šanse da se pronađe kompatibilan donor izvan biološke porodice skoro jedna prema milion?

Ja jednostavno ne mogu.

Ne kažem mu ni da je bitka, čak i u slučaju da jesmo kompatibilne, još uvek daleko od dobijene.

Presadene ćelije donora, koje treba da zamene bolesne ćelije i izgrade novi imuni sistem, mogu da napadnu tkiva primaoca jer ih prepoznaju kao neprijateljska.

S druge strane, i organizam primaoca može da odbaci transplantaciju.

Moja lekarska uloga je da pacijentima ulijem dovoljno nade da prebrode to iskušenje.

Nadu za svaki dan.

„U tom slučaju ćemo uraditi sve što možemo da pronađemo drugog donora“, nastavim odlučno. „Upisujem vas istog trenutka na listu apsolutno najhitnijih slučajeva.“

Ruka mi se trese dok sastavljam uput.

Počevši od danas Amaterasu i ja ćemo se podvrgnuti brojnim ispitivanjima koja će potvrditi, ili odbaciti, mogućnost da joj ja budem davalac koštane srži.

U stadijumu bolesti u kom se moja sestra nalazi, nemamo ni minut vremena za gubljenje.

Hiromi

Harbin, Mandžurija, maj 1944. godine

HIROMI SE STOPILA sa svetinom koja navire u balsku dvoranu hotela *Modern*.

Sve usne šapuću ime Jošiko Vatanabe, najpopularnije glumice u Mandžuku.* Gala večere organizovano u čast njenog novog filma privuklo je visoko društvo grada. U ogromnoj prostoriji čije zidove prekrivaju zlatna ogledala, bogati Kinezi i mandžursko plemstvo nalaze se rame uz rame sa japanskim oficirima u uniformama. Jedni drže pod ruku svoje supruge, dok se drugi šepure sa ljubavnicama ili konkubinama kojima tepaju po cveću.

Mnoge od njih stilski podražavaju Jošiko: nose zapadnjačke večernje haljine, kosu koja im slobodno pada po ramenima, jarkocrveni ruž na usnama. Poneka elegantnija među njima radije nosi tradicionalnu japansku odeždu. Njihove frizure, upečatljive punde ukrašene cvetovima plave kiše i češljevima

* Mandžuko je provincija na severu Kine, koju je japanska vojska anektirala 1931. godine pretvorivši je u državu pod upravom Japana.

od kornjačinog oklopa, privlače još više pogleda od svetluca-vih kimona.

Hiromi je još jedanput proverila da su joj beležnica i penka-lo u tašni pre nego što je prešla prstima preko *omamori*ja, male amajlije sakrivene na dnu svilenog džepića bez koje nikako nije mogla da krene. Kao i uvek kada se sprema da izveštava, bila je razapeta između treme i uzbuđenja, a adrenalin joj je trenutno izbrisao mučninu izazvanu ranom trudnoćom.

Odmah je spazila glumicu. Sedela je na čelu stola pored orkestra, okružena nekolicinom najviđenijih ljudi u Harbinu. Hiromi se dopao način na koji se smejala, grleno i glasno, sasvim drugačije od poslovično uzdržanih Japanaca koji su u svakom trenutku spremni da prikriju smeh rukavima kimona.

Mlada novinarka sačekala je da otkuca 21 sat, pijuckajući šampanjac iz čaše kojom ju je ponudio poslužitelj u livreji. Pokazalo se da je filmski studio ozbiljan: gospođa Vatanabe veoma drži do tačnosti. Dok bi pojavljivanje pre predviđenog vremena bilo neukusno, već bi i minutom kašnjenja trenutno bila osramoćena.

Kazaljke na Hirominom časovniku najzad su pokazale dugo iščekivano vreme.

Odlučnim korakom prišla je počasnom stolu. Trema joj je bleдела, malo-pomalo ju je zamenila profesionalna hlad-nokrvnost. Povlastica da intervjuiše ličnost kao što je Jošiko probudila je ljubomoru među kolegama iz novina. Hiromi je želela da dokaže da je na visini zadatka, tim pre što je prema glumici gajila naročito divljenje.

Bila je opčinjena svim njenim filmovima. Smešteni u Mandžuku, oni gledaocu otkrivaju jedinstvenu zemlju u kojoj zajed-no žive Japanci, Kinezi, Mandžurci, Korejci, Mongoli. Pet rasa* ujedinjenih pod okriljem japanske vojske i Pu Jia, poslednjeg kineskog cara koji je proglašen carem Mandžuka.

* Carski Japan smatrao je druge azijske narode sasvim odvojenim „ra-sama“, različitim od „japanske rase“.

Filmovi u kojima je igrala Jošiko slavili su taj skladni suživot kroz dirljive romanse, lišene sladunjavosti, ili pak kroz potresne priče o vojničkom junaštvu. Potpirivali su Hiromin idealizam i veru u san o istočnjačkoj Velikoj Aziji koju će Japan osloboditi evropskog imperijalizma.

A posebno je bila dirnuta načinom na koji Jošiko glumi, sjedinjujući moć i zavodljivost. Zapravo, Hiromi je provela toliko vremena u bioskopu gledajući glumičinu zadivljujuću filmografiju da je maltene stekla utisak da je lično poznae.

Jošiko je uživo još više zračila lepotom nego na filmskom platnu. Svetlost kristalnih lusteru mazila joj je prozračni ten i odbijala se sa talasa njene valovite frizure, da bi se najzad izgubila u haljini od lamea. Usne su joj istaknute jarkocrvenim ružem, jedinim tračkom boje na licu u crno-belom.

„Gospodo Vatanabe“, rekla je novinarka uz duboki naklon, „velika mi je čast. Ja sam Hiromi Takeši, iz *Glasa Harbina*.“

Prethodnih dana je veoma pažljivo pripremala intervju, kradući vreme od sna i pored umora izazvanog prvim nedeljama trudnoće, radeći bez predaha na povezivanju razgovora.

Ništa se, međutim, nije odvijalo kako je osmislila.

Jošiko se podsmešljivo zagledala u njenu neupadljivu odeću, jednostavan muški kimono sasvim različit od prefinjenih odevnih predmeta drugih žena. Zatim je, duboko uzdišući, pružila šaku u rukavici muškarcu do sebe. Dotični je bio, ni manje ni više, pukovnik Otaka, prvi čovek *Kempeitaja*, moćne vojne policije.

„Pozovite me na ples, pukovniče. Umirem od dosade.“

Zatečena Hiromi posmatrala ih je kako se udaljavaju prema plesnom podijumu. Pukovnik je igrao valcer sa iznenađujućom gracioznošću za jednog vojnika. U njegovom naručju glumica je delovala savitljivo poput travke koju njiše vetar. Nijedan muškarac za stolom nije pozvao Hiromi da sedne i ona je ostala da stoji, dok su joj obrazi goreli od stida.

Uprkos svemu, brzo se pribrala prikrivajući ljutnju uljudnim osmehom. Mora da ostane usredsređena na svoje ciljeve. Gruba odbijanja su, uostalom, sastavni deo njenog posla. Bila je spremna da stoički čeka da se Jošiko vrati, kada je jedna od zvaničnica za stolom slavne zvezde ustala i pozvala je na ples. Hiromi je prepoznala princa Jurena Aisin Gioroa, rođaka cara Pu Jia.

U odelu sa prslukom i dijamantskim dugmadima na manžetnama, princ bi mogao da prođe kao evropski kicoš. Međutim, taman ten i oči razvučene do slepoočnica svedoče o mandžurskoj krvi. Njegova pojava izazvala je u Hirominoj uobrazilji prizore konjanika koji brzo poput munje jure kroz stepu i prostranih predela išibanih vetrom.

Zaluđen madžongom i kabareom, pokerom i operom, princ je bio nezaobilazna pojava u noćnom životu Harbina. Govorkalo se da je svake večeri u drugom društvu, u šta Hiromi uopšte nije bilo teško da poveruje. Njegove pune usne odisale su zavodljivošću, a iz osmeha mu je izbijala samouverenost lepih ljudi plemenitog roda.

Premda su joj udvarači bili naporni, dopustila je princu da je povede na podijum za ples, preplavljenu brigom koja nije proisticala iz senzualnosti valcera.

To što je Hiromi osećala više je podsećalo na uzbuđenje naučnika koji proučava neku izuzetno retku životinjsku vrstu: kao i njegov slavni rođak Pu Ji, Juren Aisin Gioro bio je potomak dinastije Čing, mandžurskih careva koji su gotovo tri veka vladali Kinom iz Zabranjenog grada.

Japan je uzeo dinastiju Čing pod svoje okrilje kada su prilikom državnog udara proterani iz Pekinga, a zatim je postavio Pu Jia na presto tek osvojenog Mandžuka. Ma koliko se dinastija Čing baškarila u raskoši i društvenim dešavanjima, svi su znali da su izgubili nekadašnju moć. Car Pu Ji nastavio je da nosi žute haljine sa izvezenim zmajevima i zahtevao da se bikovi žrtvuju kao u drevnim vremenima, ali njegova moć bila

je samo prividna. Zapravo je Kvantunška armija, najprestižnija jedinica japanske carske vojske, odlučivala o svemu.

Međutim, prinčeva blizina omogućavala joj je da prstima dodirne jedan svet koji ju je oduvek neodoljivo očaravao. Svet Kine i njene prošlosti, njenih drevnih rituala i careva izolovanih u ogromnim palatama purpurnih zidina.

Nije joj bilo ni na kraj pameti da se tim plesom upravo otvara prva pukotina u njenom uređenom životu.

Pukotina koja će se preobraziti u raselinu.

A zatim u provaliju.

JUNA

Kjoto, maj 1993. godine

ČEN SE IZVUČE i prevrne na bok.
Kao i uvek nakon što vodimo ljubav, ljubi mi jedan po jedan prst, nežno, pažljivo.

Ostanem da ležim širom otvorenih očiju, još uvek drhteći od užitka, uzbuđenih čula.

Kroz odškrinut prozor do mene dopire buka sa živahne ulice. Svetleće reklame *izakaja** i sala za *pačinko*** na mahove osvetljavaju futon na kom odmaramo svoja naga tela. Na malecnom stolu za kojim smo večerali stoje ostaci *soba* nudli koje smo kupili u restorančiću na uglu ulice. Gomila odeće spremne za pakovanje leži ispred ulaznih vrata, pored poluotvorenog kofera.

Iako je Čen neznatno stariji od mene, njegov stančić odiše nehajnošću studentske sobe. To mi stvara utisak da sam mlađa i nestašnija nego što zapravo jesam, a taj osećaj može samo da mi godi.

* Vrsta japanskog bistroa.

** Mešavina flipera i mašine sa igrama na sreću.

Došla sam u Čenov stan odmah posle smene. Radna vremena u bolnici nam se skoro poklapaju i mogli smo da krenemo zajedno, ali se trudimo da svoj odnos održimo u tajnosti. Doktor Čen Đin došao je na razmenu iz kineske bolnice u Šenjangu da se obrazuje o presađivanju koštane srži u Kjotu. Budući da sam načelnica hematološkog odeljenja, ja sam mu supervizorka i prema hijerarhiji neposredno nadređena – drugim rečima, kada bi naš odnos bio otkriven, doživeli bismo veliku neprijatnost.

Gutam svog ljubavnika pogledom. Pedesete godine ne uspevaju da izbrišu mladalačku iskru u njemu, koja me istovremeno privlači i remeti. Čak i kada sakrije svoju lepotu prevelikim odelima koja mu loše stoje, ona izbija na svetlost dana čim se razotkrije njegova golotinja, uzavrela i iskonska.

Još uvek sam opčinjena lakoćom sa kojom mi je ljubav ušla u život. Imam skoro četrdeset i pet godina, a Čen je prvi muškarac u mom životu. Da budem iskrena, nisam nikakva lepotica. Nijedna crta mog lica ni po čemu se ne ističe, a moja ljubav prema slatkišima brzo je pobedila vitku figuru koja me je krasila sve do puberteta. Povrh svega, do danas sam posvećivala najveći deo svog vremena učenju, radu, usavršavanju u struci. Taj cilj uvek je izbijao u prvi plan u odnosu na sve drugo.

A sem toga, možda sam smatrala da ne zaslužujem da budem voljena... Ali sa Čenom je ova zalučena naučnica, lekarka posvećena pacijentima, napokon dala sebi za pravo da bude žena.

Privijam lice uz leđa svog ljubavnika, prelazim prstima preko ožiljaka koji se na njima ocrtavaju, preko dubokih nabora koji su urezani u njegovu ćilibarsku kožu.

Ne tako davno, Kinom je harala Kulturna revolucija. Čovek koga volim nosi njene ožiljke. Kao lekar, doživeo je tešku sudbinu intelektualaca. Smatran „kontrarevolucionarom“ i „neprijateljem naroda“, proveo je mnoge godine na selu na „prevaspitavanju“.

O tome mi je pričao jedan jedini put.

„Tamo sam zaradio ovo“, bilo je sve što je rekao pokazujući mi ožiljke po leđima. U tom *ovo* bilo je sadržano toliko toga, toliko jada, poniženja i skromnosti da me je ostavilo bez reči. Budući da ni sama nisam u stanju da razgovaram o *ovome*, ponovo hvatam sebe kako mazim, dodirujem i volim to izmučeno telo kog sam uvek željna.

Ljubim Čena u potiljak, u to zanosno udubljenje iznad koga počinje da mu raste kosa. Telo mu zatreperi pod mojim usnama, kao da želi da mi uzvrati poljupcem. Iznenada osetim želju da mu ispričam o svojoj sestri, o našem neočekivanom ponovnom susretu i užasu koji me obuzima na samu pomisao da ne mogu da je spasem.

Ali se predomislim.

Deo mene strahuje da ću ga razočarati. Još uvek nisam spremna da se prisetim razloga zbog kojih je Amaterasu pre trideset dugih godina nestala iz mog života, sa mojih samo petnaest, a njenih osamnaest godina.

Ne želim ni da se prisećam njene bolesti. Ne večeras. Ne tokom ovog poslednjeg ljubavnog sastanka.

Čen se, naime, sutra vraća u Kinu. Dobrovoljno se prijavio da učestvuje u sprovođenju vakcinacije po zabačenim selima te još nekoliko meseci nećemo biti u prilici da provedemo noć zajedno.

Kada se bude vratio, volela bih da ga upoznam sa svojim ocem. Da povežem dvojicu muškaraca koji su mi najvažniji.

Međutim, lagala bih kada bih rekla da me ta mogućnost ne plaši.

Moji roditelji živeli su za vreme rata u Kini. Tačnije, u Mandžuriji, na severu te ogromne zemlje. Baš tamo su se i upoznali.

Ne znam bogzna šta o tim godinama, osim da im je, kao i mnogim Japancima, odlazak iz Mandžurije teško pao. Bili su veoma vezani za zemlju, bez obzira na to što se nisu naročito vezali za kineski narod. Sramota me je da to kažem: moj otac je pravi pripadnik „stare garde“, toliko je vezan za ono što on naziva „čistotom japanske rase“ da zbog toga prezire strance.